

Сеп.

Църковен вѣстникъ

излиза всѣкъ седмица
приложението четири
пати въ годината

Годишната цѣна на
Църковенъ вѣстникъ,
заедно съ
приложението
за България 10 лева, а
за странство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

11 Варна

свещ. Стефанъ Ганчевъ

Имайте... (не се
приваждатъ) — ржкописъ
за седмицното издание
не се повръщатъ

Единъ брой 5 стотинки

З а з н а н и е

Додѣто трае войната, „Църковенъ вѣстникъ“
ще излиза на четири страници два пѣти въ седми-
цата, като ще дѣржи четцитъ въ течение на съби-
тията по войната.

Администрацията, по-рѣшение на Св. Синодъ,
ще изпраща отъ всѣки брой извѣстно число екзем-
ляри на митрополитъ и намѣстничествата да ги
разпрѣдѣлятъ между мѣстнитъ градски храмове
да се продаватъ въ полза на мѣстнитъ бѣдни.

Цѣлата сума отъ продаванитъ вѣстници ще
се внася подъ надлежна разписка на мѣстния ко-
митетъ, който се грижи за подбѣржката на бѣд-
нитъ прѣвъ врѣме на войната.

Отъ Администрацията.

Великата побѣда.

Българската армия изненада военния свѣтъ:
въ петъ дни отъ обявяване на войната тя прѣвзе
Лозенградъ, укрѣпенъ отъ най-именития днесъ гер-
мански стратегъ и отбраняванъ отъ 50,000 — тур-
ска армия

Това е турски Седанъ. Не, по кжсота на врѣ-
ме и по стихийно самоотвержение то е нѣщо рѣд-
ко. Нека го кажемъ съ гордостъ: то е безпримѣрно
събитие въ анализъ на военната история. Нека го
наречемъ и съ името му: то е феноменъ.

Българското оржие се покри съ безсмъртна
слава. България, признателна и просълзена, колѣ-
нички прѣдъ лозенградскитъ герои, които я просла-
виха и съ възторгъ кичи главитъ имъ съ неувѣ-
джими лаври. На тия минути, ко... българскиятъ на-
родъ колѣничилъ въ храмоветъ си... моли за здра-
вето на героитъ и за упокоение на падналитъ въ
полето на славата и на побѣдата, цѣла свободоло-
бива, културна и идейна Европа ржкоплѣска на
лозенградскитъ герои. На тия минути Бъ... рия чу-
ва най силно възторженитъ и сърдечни... копль-
скания на нашитъ освободители, чува и тия... за цѣ-
лото славянство, загероитъ, които подъ стѣнитъ
Лозенградъ създадоха нова военна наука. Досто... ни
ученици на първитъ си военни учители, български-
тъ военни ставатъ днесъ и отлични учители. Тѣ не
се задоволиха съ науката, която имъ прѣдаваха,

но подириха и създадоха съ гения си нови теории
и нови приеми за завладѣване на крѣпости. Подъ
Лозенградъ тѣ дадоха прѣдъ военнитъ авторитети
изпитъ и едноврѣменно съ това имъ прѣдадоха и
новъ урокъ.

И ако е истина, че талантътъ не търпи ша-
блони, ако е истина, че творчеството е свободно
както изкуството, и ако и войната е наука и ед-
новрѣменно и творчество: тогава трѣбва да се
признае, че гениятъ на героитъ при притока на р.
Еркене — не само скжса обржча на лозенград-
скитъ укрѣпления, но скжса и тоя отъ военнитъ
теории на авторитетъ за военното изкуство, като
фонъ деръ Голцъ паша. За гения нѣма окови.
Той твори. Той не познава теория, не познава око-
ви и, дѣто срѣщне такива, скжсва ги и твори. Отъ
неговитъ творби се създаватъ теории и закони за
посрѣдственоститъ.

Творбата на българския воененъ гений е
прѣдъ очитъ на свѣта: тя е прѣвземането на Ло-
зенградъ и капитулацията и бѣгството на неговия
50-хиляденъ гарнизонъ.

Прѣдъ очитъ на свѣта сж творцитъ герои:
това сж българскитъ войски, които въ тия минути
творятъ велики събития и дати; това сж българ-
скитъ герои, които въ тия минути пишатъ съ огнь
най-свѣтлитъ страници на българската история;
това сж героитъ, които съ стихийна храбростъ и
самоотвержение, заедно съ своитъ храбри събратя
сърби, гърци и черногорци, ширятъ границитъ на
свободата, правото, културата и мира на Балкани-
тъ; това сж най-достойнитъ, най-идейнитъ и най
скжпитъ сивове на България.

Слава на героитъ!
Слава на България!

Д. Мишевъ.

Недостойно изявление на хри- стиянинъ.

Когато извѣстна часть отъ католицитъ и отъ ка-
толическата преса, особно отъ френската, признава
справедливото и право дѣло на съюзенитъ балкански
православни държави и заедно съ наистина културния
и християнски свѣтъ въ Европа изказва симпатии къмъ
тежката ни борба за освобождение на мжченицитъ хри-
стияни въ Турско отъ неволята и анархията, за голѣмо

рискърбие намиратъ се хора, числящи се къмъ *християнска* партия, които съ една почти необяснима нериязънъ къмъ насъ правятъ изявления, които, при аденигъ условия, стоятъ въ вопиющо противорѣчие не само съ християнщината, но и съ обикновената човѣщина.

Въ Австрия една отъ най-силнитъ партии въ парламента е така наречената католишка партия на „християнскитъ социали“ (Christlichsoziale). Цѣльта на партията е — да прокарава въ политическия и социаленъ животъ цринципитъ на християнството. И въпрѣки това, въ засѣдаващата прѣди нѣколко дни австрийска държавна делегация членътъ на тая християнска — социална партия Баухингеръ е заявилъ, че той“ не знае кое му е по-близо: исламътъ ли, или православие!“

Какво изумително и недостойно изявление, особно отъ устата на единъ християнинъ!

И съ отрада веднага отбѣлзваме, че на това нехристиянско изявление на „християнина“ Баухингеръ веднага е далъ надлежниятъ отговоръ познатиятъ у насъ приятель на славянитъ, чехътъ Крамаржъ:

Твърдѣ печално е, — казалъ Крамаржъ, — заявлението на християнския социалъ Баухингера, който каза, че не знае, кое му е по-близо: исламътъ ли или православие.

„Подобно унижение на християнство никога не е ставало!“

Въ епархиитъ за бѣднитъ.

Църквата въ мирно и въ военно врѣме не забравя бѣднитъ и скърбещитъ. Тя всѣкога е била най-близо до тѣхъ съ помощитъ си и съ утѣхата си. Това е нейнъ постояненъ длъгъ, а особено въ военно врѣме, когато бѣдността е голѣма и скърбитъ на сѣмействата сж най-тежки. Схващащи това, Високопрѣосвещенитъ иерарси сж дали широки напжтвания на епархийскитъ свещеници. Такива напжтвания сж дадени въ всички епархии. Такова напжтване е отправено къмъ благоговѣйнитъ свещеници и въ Варненската и Прѣславска епархия съ дата 29 септемврий. То е позивъ за милосърдие и за пастирска дѣйность. Въ него се казва:

...Въ тѣзи моменти на вълнение, безпокойствие и тревоги енорийскитъ свещеникъ е повиканъ, повече отъ всѣки други, да се вслуша въ призиването на своя пастирски длъгъ. Той е призванъ да бжде утѣшителъ въ скърбитъ и тревогитъ на своитъ пасоми. И той трѣбва да търси способъ и срѣдства всички да подпомогне и утѣши, всички да ободри и насърди. Бѣдни и безпомощни, много сѣмейства сж изложени често на произвола на сждбата. Застрашени отъ голѣма нѣмотия, а нѣкои даже отъ гладъ, тѣ рискуватъ да изпадатъ въ отчаяние, ако имъ се не притекатъ околнитъ на помощъ. И тукъ свещеникъ е повиканъ да играе не малка роля. Той може най-много и е длъженъ да въздѣйствува всячески на състоятелнитъ свои енориаши именно сега да не оставятъ безъ помощъ своитъ близни и бѣдни братя. Отъ църковния амвонъ той се призовава да разкрие значението на милосърдието, като велика християнска добродѣтель...

Ето защо приканваме благог. свещеници да взематъ инициативата и, въ споразумѣние съ общинскитъ управления, да съставятъ всѣки въ енорията си по една комисиия отъ трима стари мъже и три стари жени, които подъ прѣдседателството на свещеницитъ да излѣзатъ по къщата на християнитъ и да събиратъ помощи за бѣдни и нуждаещи се сѣмейства. Тѣзи помощи може да се събиратъ както въ натура (жито, брашно, дрехи), така и въ

пари. На тѣзи комисиии благоговѣйнитъ свещеници да разпоредатъ сжщо да се отпусне известна сума и отъ църквата“.

Размѣнени депеши между министръ-прѣдседателитъ на балканскитъ съюзни държави.

Министръ-прѣдседателтъ и министъръ на Външнитъ работи, г. Ив. Ев. Гешовъ е отправилъ, на 5-и того, веднага подиръ божествената служба въ столичния съборенъ храмъ по случай започване военнитъ дѣйствия, слѣдната привѣтна депеша на своитъ съколеги въ Българдъ, Атина и Цетина:

Днесъ се отслужи въ катедралната черква тържественъ молебенъ за побѣда надъ общия неприятель. При едно многохилядно множество и въ присжтствие на Н. В. Царицата и на грѣцкия и сръбския пълномощни министри, Софийскитъ митрополитъ възнесе къмъ Всевишния молитви за здравето на четиритъ съюзни владѣтели и за здравето на Николая II, руски императоръ, покровителъ на привославнитъ народи. Честитъ, че мога да ви съобща тая трогателна церемония, при която нашата църква благослови едно историческо събитие, което за пръвъ пжтъ се вижда въ Балканския полуостровъ, азъ ви моля да приемете моитъ сърдечни привѣтствия и благопожелания, за да изкараме до щастливъ край едно възвишено дѣло, успѣшното начинание на което се дължи тѣй много на Ваше прѣвъзходителство и на прѣдседателствуваното отъ васъ министерство. Азъ моля Всевишния да даде побѣда на нашитъ съюзни армии въ борбата за една кауза, която не може да не бжде велика и благородна, щомъ е могла да съедини четирима владѣтели и четири народа.

На тая привѣтна телеграма г. министръ-прѣдседателтъ и министъръ на Външнитъ работи и на Изповѣданията, г. Ив. Ев. Гешовъ, е получилъ отъ респективнитъ министръ-прѣдседатели на съюзнитъ държави слѣднитъ депеши:

Сърбия, Нишъ 6 октомврия 1912.

Твърдѣ трогнатъ отъ топлитъ и сърдечни изрази, които Ваше Прѣвъзходителство е благоволилъ да ми отпрати по случай отслужването на тържествения молебенъ въ присжтствието на Нейно Величество Царицата отъ Светата Църква въ София, за побѣди надъ общия въковенъ врагъ, азъ се присѣдинявамъ отъ все сърдце къмъ ревностнитъ и благочастиви молитви, които нашитъ народи отправятъ днесъ къмъ Всемогщия за здравето на четиримата наши съюзни владѣтели и за здравето на Царъ Николая II, нашиятъ великодушенъ и мощенъ покровителъ. Не по малко трогнатъ отъ ласкателнитъ думи на Ваше Прѣвъзходителство по отношение на скромното сътрудничество, което азъ и колежитъ ми бѣхме щастливи да принесемъ къмъ общото на всички православни народи въ полуострова дѣло. Не мога, особено днесъ, когато нашитъ храбри войски се намиратъ въ светата земя на прадѣдитъ ни, въодушевени отъ едно само благородно чувство за освобождението на своитъ потиснати братя, не мога, казвамъ, въ този тържественъ моментъ да не дамъ право на истината и да не кажа, че, ако спасителния съюзъ на четиритѣхъ православни балкански държави, може да се смѣта като едно отъ най-щастливитъ дѣла, извършени въ наше врѣме, то се дължи на обстоятелството, че държавнитъ мъже ржко-

водители на политиката на християнският балкански държави сж съумѣли да се проникнатъ въ равна мѣрка отъ спасителнитѣ идеи, които респективнитѣ тѣхни народи сж хранили отъ вѣкове въ най-дълбокитѣ гънки на сърдцата си. Като Васъ отправямъ и азъ най-горещи благопожелания къмъ съединенитѣ наши войски, които съ Божията помощъ ще отворятъ нова ера на миръ, напредъкъ и благоденствие въ живота на нашитѣ потиснати и обърнати въ мченици братя. Министръ-прѣдседателъ *Пашичъ*.

Цетина, сжща дата.

Имахъ честта да получа Вашата телеграма. Позволете ми да се присъединя къмъ Вашия възвишенъ и патриотиченъ възгледъ за великото събитие, началото на които сж днесъ четиритѣхъ съюзни държави, ръководени отъ благороднитѣ намѣрения на тѣхнитѣ мъдри и обични владѣтели и подкрѣпени съ жертвитѣ и куража на тѣхнитѣ народи. Щастливъ съмъ, че Ваше Прѣвъзходителство прие участието съ моитѣ колеги и моето въ извършването на туй историческо дѣло и че ни отдавате една ласкава роля. Моля Ви да приемете, заедно съ изражението на моята признателностъ за братското внимание, моитѣ чувства на благодарностъ къмъ Васъ и Вашитѣ отлични колеги за искрената и мощна подкрѣпка въ осъществяването на великото дѣло, прѣслѣдвано отъ всинца ни съединени и нераздѣлни. Богъ нека благослови рицарскиятъ подвигъ на съюзенитѣ народи и нека увѣчае съ успѣхъ усилията на тѣхнитѣ войски. Министръ-прѣдседателъ: *Мартиновичъ*.

Атина, сжща дата.

За да поблагодаря на депешата, която Ваше Прѣвъзходителство сте имали милосливата идея да ми изпратите слѣдъ отслужения въ софийската катедрална църква молебень, азъ чакахъ щото подобень молебень да се отслужи и въ Атина. Току що излизаме отъ катедралата, кждѣто атинския митрополитъ отправи молитви въ присъствието на Тѣхни Величества Кралтъ и Кралицата, българския и сръбския пълномощни министри, властитѣ и при голѣмо стечение на богомолци за успѣха на оржията на четиритѣхъ съюзени християнски държави. Като изказвамъ на Ваше Прѣвъзходителство моята дълбока признателностъ за Вашето послание, азъ държа да прибавя, че, ако прѣди петъ вѣка раздоритѣ между християнитѣ не можахъ да прѣдотвратятъ чуждото завоевание, неразривното единение на балканскиятъ християнски държави донася днесъ нуждната морална и материална сила за освободвнието и възраждането на Ориента. За мене е приятенъ дългъ да призная всичко, каквото дѣлото на братското сътрудничество на християнскиятъ държави дължи на Ваше Прѣвъзходителство и на правителството, което Вие прѣдседателствувате и азъ завършвамъ тая депеша, като изразявамъ дълбокото убѣждение, че единъ добъръ и щастливъ край ще увѣчае справедливото дѣло, за което се борятъ въ тоя моментъ нашитѣ войски. Министръ-прѣдседателъ: *Венизелосъ*.

Славяни за войната

А. Столипинъ, русинъ, братъ на неотколѣ убития руски министръ-прѣдседателъ П. Столипинъ, въ „*Новое Время*“ пише „Братьямъ-Славянамъ“ :

Да ви пази Богъ, войнствени братя!

Ако нѣкога Провидѣнието е трѣбвало да благослови човѣшко оржие, то не въ тази ли борба трѣбва да благослови оржието на угнетенитѣ срѣщу угнетителитѣ,

на нравствено-здравитѣ и млади народи срѣщу нравствено-разлагащитѣ се носители на идеитѣ на замръзване и василие?

Войнствени братия, мислено, съ сърдце, съ всичкитѣ пориви на любящи, страдащи и състрадащи души — ние сме съ васъ.

Земята, която защищавате, е гробовниятъ прахъ на дѣдитѣ ви, свободата, която искате, е свещено достояние на духа, безъ който човѣкъ е обреченъ на сигурно увѣхване.

Нивата на вашитѣ сияйщи щикове е израсла на почвата, наторена съ руски кости и полѣта съ руска кръвъ; вие сте синове на руската военна слава и на великодушнитѣ подвизи на нашитѣ бащи и дѣди, вие сте живо въплощение на нашитѣ древни жертви, които сега принасятъ плода си.

И сега ние сждбносно сме свързани съ невъзможността да се боримъ наредъ съ всѣхъ, да се опиеме съ възторга на атакитѣ и съ опиянението на подвига ви, но не ни веемайте това въ зло, защото нашето бездѣйствие е цѣната на бездѣйствието на силнитѣ врагове на славянството, защото на възнитѣ на историята ние, мълчайки, надтежаваме тежкия топузъ, готовъ да ви съсипе. На васъ — славата и лавритѣ, на насъ — мълчеливо карауляне надъ огнището на свободата ви; на васъ — щастие на младитѣ ви пориви, на насъ — отговорността на зрѣлото и мъдро размѣтане.

Ние вѣрваме въ вашата побѣда, както вѣрваме въ свѣтлината на ликуващия день, както вѣрваме въ тържеството на доброто и правдата, както вѣрваме въ благодѣйнитѣ сили на природата, що подчиняватъ на младото и здраво растяне разкапването и гнилотата.

Отъ всички страни на Русия ще потекатъ къмъ васъ жертви отъ хора и пари, на полето на вашитѣ битки идватъ сестритѣ ни, за да облекчатъ страданията ви, — приемете ги, като изрази на безсмъртната душа на великия и родствено любящия ви народъ.

Бждете мжжествени и побѣждавайте, сривайте отъ свещената почва, надъ която е сияяла първата заря на човѣшката наука, на поезията и религията, сривайте раздоритѣ, нахвърлени отъ вихъра на варварството, и вашиятъ подвигъ ще бжде оправданъ отъ историята.

Да ви пази Богъ, войнствени братя!

* * *

Крамаржъ, видниятъ чешки общественъ и политически дѣецъ, познатъ у насъ и отъ послѣдния всеславянски конгресъ въ София, пише въ чешкия вѣстникъ „Народни Листи“ :

„Чешкитѣ и други славянски депутати въ Австрия трѣбва открито и честно да заявятъ, че тѣ не виждатъ никаква бѣда за Австрия, ако България и Сърбия освободятъ Македония и Стара Сърбия отъ вѣковното робство. Чешкиятъ народъ, като запазва лоялностъ, трѣбва да направи всичко, за да задържи Австрия отъ необмислена стѣпка.“

* * *

Малоруситѣ, живущи въ Австрия, въ вѣстника си „*Русская Правда*“ като изказватъ горещитѣ си симпатии къмъ свещенното дѣло на православнитѣ и славянитѣ на Балканитѣ, казватъ :

„Боже, помогни имъ! Помогни на православнитѣ християни да се отърсятъ вече отъ турското иго! Тѣ стенятъ, мжчатъ се, кпятъ се въ собствената си кръвъ, но вѣрата си не оставятъ. Боже помогни имъ! Тѣ ратуватъ за честта си, за честта на народа си, тѣ се борятъ за вѣрата си. И въ тая отчаяна борба Тебе тѣ не забравятъ, тѣ Ти изпращатъ горещи молитви. Господи чуй ги и имъ помогни!“

* * *

У словенцѣтъ, живущи въ югозападна Австрия, политическиятъ имъ съюзъ „Едикость“ е взелъ резолюция, съ която изразява съчувствие на балканскитѣ съюзени държави, а сжщо изказва надежда, че ржководнитѣ власти въ австро-унгарската монархия не ще създаватъ никакви прѣчки на славянскитѣ български държави, които искатъ да освободятъ християнското население, подхвърлено отъ вѣкове на притѣснение.

Дневникъ.

Едно ликуване. На 11-и того часа на 5 пролетъ съ свѣткавична бързина вѣстѣта за прѣвземането на Лозенградъ отъ нашитѣ войски. Въ мигъ цѣлата столица се раздвижи и взе тържествуващъ видъ. Хиляди граждани почнаха да се трупятъ прѣдъ Военното министерство да провѣрятъ вѣстѣта. Улицата отъ кметството до двореца, сжщо и стѣгдата прѣдъ Народния театъръ се задърсти отъ народъ. На балкона на Военното министерство се показа военниятъ министръ и обяви на многохилядниятъ народъ, че Лозенградъ е падналъ и българскитѣ войски сж въ него“. Ураганъ „ура“, идящъ отъ дълбинитѣ на възторжени сърдца, потресе въздуха и заглуши думитѣ на министра. Хиляди лица сияеха отъ радостъ. Хиляди граждани си подаваха ржка и се поздравяваха за побѣдата и славата на българското оржие. Възторженъ така, народътъ съ знамена и пѣщъ народния химнъ потегли изъ града. Едно по друго той направи овации прѣдъ Сърбската, Гръцката легации и прѣдъ Военния клубъ. Пълномощнитѣ министри се явиха и съ възторжени думи отговориха на привѣтитѣ, като пожелаха успѣхъ и тържество на съюзнитѣ войски. Прѣдъ Руската легация народътъ запѣ руския химнъ „Боже Царя храни“... Н. Прѣвзходителство руския пълномощенъ министръ благодари и пожела да се изпѣе българския химнъ. Народътъ го запѣ и потегли.

Молебни. Въ столицата станаха въ съборния столиченъ храмъ два молебни по случай побѣдитѣ на българското оржие — прѣвземането на Лозенградъ: първиятъ вечеръта на 11-и и втория сутринъта на 12-и. Вечеръта на 11 Н. Високопрѣосвещенство, щомъ научава за прѣвземането на Лозенградъ отъ храбритѣ наши войски, веднага се отправя за съборния храмъ. Като не намира клисаря, той самъ се покачва на камбанарията и забива камбанитѣ за благодарственъ молебенъ. На гласа на камбанитѣ почна да се стича народъ. Въ нѣколко минути цѣлия храмъ, притвора и стѣгдата около храма се напълни съ народъ, дошелъ по гласа на своя пастиръ да благодари на Всеблагаго Бога за даруваната побѣда на българската армия. Прѣди да се почне молебена Н. Благословѣнство свещ. д-ръ Ст. Цанковъ въ кѣси, силни и прочувствувани думи очерта великото събитие — побѣдата на българското оржие. Неговитѣ думи покъртиха дълбоко многохилядното множество. Свидѣтелство на това бѣха сълзитѣ, които се порониха по лицата на богомолцитѣ. Молебенътъ за побѣдата се послѣдва съ многолѣтия за Тѣхни Величества Царя, Царицата, Прѣстолонаслѣдника и царския домъ, за Т. В. Руския императоръ, за императорицата, за руския наследникъ и руския царски домъ, за Тѣхни Величества кралетѣ гръцки, сръбски, черногорски, за прѣстолонаслѣдницитѣ и кралскитѣ домове, за българската и съюзната армии, за българския и съюзнитѣ гръцки, сръбски и черногорски народи. На молебена, който стана сутринъта часа на 9¹/₂ въ съборния храмъ, множеството бѣ още пограмадно. Начело на богомолцитѣ бѣха г. г. министритѣ

с. министръ-прѣдседателя, сръбския и гръцки пълномощни министри, висшитѣ сановници и пр. Молебенътъ се свърши съ многолѣтия.

Съ насъ е Богъ. Подъ това заглавие св. Синодъ е издалъ малка книжка да се раздаде даромъ на раменитѣ войници. Книжката е излѣзла отъ печатъ и тия дни ще почне да се разпраща чрѣзъ надлежнитѣ управни тѣла по болницитѣ. Книжката съдържа откъси изъ Св. Евангелие, псалмитѣ и църковнитѣ молитви. Отпечатана е въ 60 хиляди екземпляри.

За „Червения кръсть“. Светитѣ ставропигиални обители въ Царството сж се притекли съ пожертвуванията си за Червения Кръсть. Св. св. Рилската и Троянска обители сж пожертвували по 1000 лева. Крушумска е пожертвувала и св. Бочковската обитель. Такива пожертвувания сж направили и мѣкои отъ заможнитѣ епархиални обители.

БОЙНОТО ПОЛЕ.

Прѣвземането на Лозенградъ. На 11-и того часа на 11 прѣдъ обѣдъ, г. Лозенградъ е прѣвзетъ отъ българскитѣ войски. Официалната телеграма отъ Стара-Загора за тази велика побѣда гласи: „Слѣдъ дълги и упорити сражения, Лозенградъ е завзетъ отъ българскитѣ войски заедно съ голѣмо количество важни военни трофеи и плѣници“.

Н. Величество Царътъ е изпратилъ на войскитѣ, които се биха прѣдъ Лозенградъ, телеграма, съ която хвали смѣлостъта и храбростъта на войници и офицери — качества, „които, казва Н. Величество, трогватъ сърдцето ми. Нека Богъ подкрѣпи силитѣ ви за още по-голѣми и славни побѣди“.

Около Одринъ. Въ околноститѣ на Одринъ при с. Юрушъ турцитѣ изгубили 300 убити и 500 плѣнени. Взети имъ сж 3 нескорострѣлни орджия и 12 заряди ракли съ снаряди.

Въ **Разлога** горното течение на р. Мѣста е български ржцѣ. Около Мехомия е билъ съвършено разбитъ единъ турски пѣхотенъ полкъ и сж завладени 3 пазнински орджия съ 10 пълни зарядни ракли и 20 праздни. Прѣзъ нощъта на 10 срѣщо 11 того въ г. Мехомия е билъ окржженъ отъ наши войски единъ табуръ редовна войска и башибозуци, които всички се прѣдали.

На 11 того г. **Пехчево** е падналъ въ български ржцѣ.

На 12 и того часа на 9 сутринъта въ Стара-Загора е отслуженъ благодарственъ молебенъ отъ Н. Впрѣосвещенство митрополитъ Методий. На молебена присѣствувалъ Н. В. Царътъ, Т. Ц. В. Прѣстолонаслѣдника князь Борисъ и князь Кирилъ и множество народъ.

Сжщия денъ въ 10 часа Н. Величество Царътъ и Т. Ц. Височества князь Борисъ и князь Кирилъ съ свититѣ си заминали за Мустафа паша, дѣто пристигнали въ 3 часа. Посрѣщането било трогателно. Цѣлиятъ градъ — мъже, жени, дѣца, старци, баби на чело съ духовенството посрѣщнали височайшитѣ гости. Пятътъ билъ усѣянъ съ китки и цвѣта. Прѣдъ издигнатата нарочно красива арка съ надписъ: „Добрѣ дошелъ Царю освободителю“ — кметътъ привѣтствувалъ Н. Величество и му поднесълъ хлѣбъ и соль. Привѣтствувалъ го и архиерейския намѣстникъ свещ. Хр. Зидаровъ съ рѣчь, сжщо и гръцкия свещеникъ. Съ хоругви Н. Величество билъ отведенъ въ българския храмъ, дѣто се отслужилъ благодарственъ молебенъ за Царя и за побѣдоносната българска войска. Архиерейскиятъ намѣстникъ казалъ рѣчь, гражданитѣ плакали отъ радостъ, че сж свободни и че се молятъ заедно съ Н. В. Царя на българитѣ.